

Válogatás fiatal horvát költők verseiből

ANA BRNDARIĆ

Kastélyom a fakéregben

A házba gubózás egoizmusa: mikor saját házad szobáiban vagy, királyi koronát hordasz, s az ösztönök buborékosan kitörnek. A ház megóv. A könyvhöz ülsz, melyből (ahelyett, hogy TE elraktározódnál a betűkben) hangyák ugrálnak elő és végigmennek a törzsödön. Ha legalább könyvtár lettem volna!

A házban nem kerülheted el az önzést. Minden a te derma-bőröddel van bevonva. A kinti hideg kevés ragyogást, fehérséget és negatív zenét enged át az üvegen a meleg, szőrös szobába. Gőzölög a tea. A gerinc a dobozban. A könyv dorombol, a lusta őrangyal pedig kókuszgolyóval látja vendégül önmagát.

Mit akar a város, az utcák és az átriumok dühödt tömege? Haragba nyíló arcokkal kis szeretetért koldulnak, tenyérbe morzsolt csókért, titkos jelért. Néhányuk a száraz fügébe gyűjtötte arcát, az ilyeneknek először a leszokás tanfolyamát kell elvégeznie.

(2005)

Szieszta a kővárosban

A feketébe öltözött asszonyok vakon a gyomorba hatolnak, alig kapok levegőt. Fekete a sötétség odabent, majd valami lámpácskákat gyújtanak. Az arc száraz, akár a hulla bőre, a ruhák pedig susognak és mosószerillatúak. Asztalhoz ülnek, az egyik kávérotyogtat a rezsón. A többiek behunyják szemüket. HÉÉÉ, ott! A legsötétebb az egészben az, kedves tudósítóm, hogy nem fognak beszélni. S ha legalább az egyik arcába belenézhetnék, amelyhez görbült ujj közeledik, melyen véletlenül átesik a kendő leple. HÉÉÉ, ott lenn.

(2005)

Ördög

Az ördög a szó hiánya, a semmiből kinövő kéz és máris emberivé válik.

S a jóság, a szentek, az angyalok?

Ők pislákoló szentjánosbogarak, melyek,
olykor hüvelykujjnyi méretűek – mint pl.
itt, Ohájóban –, áthatolnak a sötétségen, besurrannak
az ablakszemen, mely természetesen
a váratlan süketség pillanatában
jött létre.

(2009)

Billentyűkkel írni

míg e szerkezeten írok
a betűk csapkodása nem sokban különbözik
a téli hegymászástól
bottal és jó felszereléssel

a kockabetűk akár a meg nem hódított kőszirtek

szúrós gyapjúkesztyűben írok
orrom vörös mint a tibeti parasztlányé
a talaj pedig, melyen e betaposott betűk vannak,
fekete a keménységtől

ám kicsi a lehetősége hogy sikerrel járok

megállok az első kunyhónál
mindenhonnan füst gomolyog
lepihenek a szamovár fekete nedűje mellett

majd tovább indulok a jeges torokhangokon
melyek általában ott gyűlnek a csúcsnál
a fehér halálba

(2009)

Siratóének

Sötét pókokat köhöghetnék ki egész reggel,
az álmatlanság e drága barátait, a gyertyatartókat,
belső lényeimet. Kezdetben Isten nem tett különbséget: ember, hal, csalán.
Kinyitná a bagoly szemét, s átlátszó hegyet bámulna.

Reggel, az ég sötét szilvája szétterjed a testen.
A fej a nap körül forog s a falevelekbe
írja vénségét.

(2009)

ORCSIK ROLAND fordításai

DORTA JAGIĆ

Barbara

azon a kora délutánon a kávézóban a terminál fölött
az én drága Barbarám, akit csak úgy becéztek: Barek
Nick Cavetól, a Shrek 2-től és a Bibliától függetlenül
arra jött rá, hogy people aint no good.
én kakaót kortyoltam, ő sírt, hörpölte a sós kapucsínót.
így, felduzzadt, karikás szemekkel ült az ellenfényben
panaszkodott afelől, hogy húsz éven át hitte: az emberek stréberek
s csak néha, valami csoda folytán történhet velük valami ocsmányság
mintha nem is kávézóban lennénk
retorikai kérdést tett fel (Jób módjára) hogy hát hogyan is
követhetett el valami ilyen nagy disznóságot
és ráadásul ezt többször is. ő. ő, aki egész életében hitte, hogy ő a jószág és az
erkölcs
megtestesülése.
ő. ő, aki egész életben hitte, hogy ő az emberségesség megtestesülése.
ennek nevében megittunk még egy elsózott kávé.
győzködött: anyukám, ez nem is én voltam eddig.
én legyezőt hajtogattam a cukor papírzacskójából és hepi voltam